

zoowel tegenover des auteurs wetenschappelijken naam als tegenover boeken van Marnix Gijsen, prof. van Mourik Broekman en prof. Huizinga (last not least!) over hetzelfde probleem wordt deze verontschuldiging een beschuldiging. Want waartoe in dezen vluchtigen tijd de schare der vluchtigen vermeerdert, waartoe deze vluchtigheid als het ware geconsecreerd met een autoriteit, die hier geen gelding hebben kan? Eigenliefde? Gemakzucht? Al te groote welwillendheid? Het baat niet, of wij de oorzaak zouden meenen gevonden te hebben; het resultaat, zooals het hier voor ons ligt, is onveranderlijk.

Van de firma Thieme, die aan het illustratieve gedeelte van haar taak de noodige zorg pleegt te besteden, bevreemdt het ons, dat zij het boek met deze vaak vettig zwarte, zelden duidelijke prentjes de wereld inzond. Waren de foto's minder goed, het papier minder geschikt? Alweer: het baat niet. Maar misschien is het een leer voor de toekomst.... voor beide partijen! Wij hopen het.

ROEL HOUWINK.

ERTS, letterkundige Almanak 1929, Amsterdam, A. J. G. Strengholt, 1929.

Ongetwijfeld beduidt deze derde jaargang van den Erts-Almanak innerlijk en uiterlijk een aanzienlijke vooruitgang, al kan men, naar het mij voorkomt, over de omslag-compositie van den architect Rietveld en de vignetten van Ir. S. van Ravesteyn van meening verschillen: geven zij een overwonnen of een ideaal punt aan in de ontwikkeling der „moderne" kunsten? Ik hoop het eerste, maar vrees het laatste, ofschoon tenminste de zuiver litteraire bijdragen in den bundel over het algemeen geen zoo uitgesproken modernistische trekken vertoonen als het werk der beide teekenaars.

Wat opvalt, indien men den inhoud van den almanak in zijn geheel overziet, is, dat de bijdragen der „ouderen" met enkele uitzonderingen (Emmy van Lokhorst, Pijper, Coster, Vermeulen) een slappen, voozen indruk maken naast het werk der „allerjongsten". Het schijnt, of de spitsen afgebroken zijn, of er een zekere plichtmatigheid in het schrijven is ontstaan, een heimwee ook naar „eigen ontembare jeugd". Het verschijnsel is bedenkelijk, omdat deze „ouderen" nog zoo jong zijn, omdat zij eigenlijk nog.... beginnen moeten en nu reeds onmiskenbare blijken van vermoeidheid geven. Dat een der rasechtste dichters onder hen niet anders af te staan had dan een lyrische reisbeschrijving van zeldzaam onevenwichtig karakter en dat Erich Wichmann zijn theoriën in vers-vorm aanbiedt, moge voor zichzelf spreken. Daartegenover staat het kloek en lucide essay van Dirk Coster, het beste in den bundel, wel heel eenzaam!

ROEL HOUWINK.